

Save the Children

แผนยุทธศาสตร์ ประเทศไทย

พ.ศ. 2565-2567

สรุปแผนยุทธศาสตร์ขององค์การช่วยเหลือเด็ก
ประเทศไทย พ.ศ. 2565-2567

ผู้ติดต่อหลักขององค์การช่วยเหลือเด็ก ประเทศไทย

1. ประเสริฐ ทีปะนาท ผู้อำนวยการระดับประเทศ อีเมล: prasert.tepanart@savethechildren.org
2. ซาร่าห์ ดูเบรย ผู้จัดการฝ่ายพัฒนาธุรกิจ อีเมล: sarah.dubreuil@savethechildren.org

หากต้องการอ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับสถานการณ์ด้านสิทธิเด็กในประเทศไทย โปรดอ่านเอกสารเผยแพร่ของเราในเรื่อง
การวิเคราะห์สถานการณ์ด้านสิทธิเด็ก ซึ่งเน้นให้เห็นยุทธศาสตร์ระดับประเทศของเราในช่วง พ.ศ. 2565-2567 [\[ลิงค์\]](#)

ภาพถ่าย: เครดิต/องค์การช่วยเหลือเด็ก

“ฉันอยากเห็นโลกที่เปิดโอกาสให้เด็กทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะพวกเขาจะเป็นใคร มาจากไหน เพศอะไร หรือสัญชาติใด ฉันอยากเห็นโลกที่ผู้ใหญ่รับฟังเด็กอย่างตั้งใจ และเห็นปัญหาที่เด็กกำลังเผชิญอยู่ได้รับการแก้ไขอย่างจริงจัง ฉันอยากเห็นเด็ก ๆ ได้รับการสนับสนุนเพื่อให้พวกเขาได้เติบโตและบรรลุศักยภาพสูงสุดของตน ฉันอยากเห็นเด็ก ๆ เรียนรู้และพัฒนาได้มากเท่าที่ต้องการโดยปราศจากอุปสรรค”

การปรึกษาหารือกับเด็กที่องค์การช่วยเหลือเด็ก ประเทศไทย จัดขึ้นในระหว่างกระบวนการวางแผนยุทธศาสตร์ระดับประเทศ พ.ศ. 2564

สถานการณ์สิทธิเด็กในประเทศไทย

แม้ว่ารัฐบาลไทยจะได้ดำเนินการไปแล้วหลายขั้นตอนเพื่อปรับปรุงเรื่องสิทธิเด็กในประเทศไทย แต่ก็ยังคงมีปัญหาด้านสิทธิเด็กอีกมากที่ส่งผลกระทบต่อประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กที่เป็นกลุ่มชายขอบและกลุ่มที่ถูกเลือกปฏิบัติ ในหลายพื้นที่ เด็กยังคงไม่สามารถเข้าถึงบริการพื้นฐานที่มีคุณภาพได้ เช่น การศึกษา บริการด้านสุขภาพและการได้รับความคุ้มครอง และยังมีปัญหาในเรื่องการคุ้มครองเด็กซึ่งรวมถึงที่เป็นภัยร้ายแรงด้วย เช่น การแสวงหาประโยชน์จากเด็กและการค้ามนุษย์ที่พบในอัตราที่สูง การล่วงละเมิดเด็กและการถูกทอดทิ้ง และเรื่องของสถานสงเคราะห์เด็ก เยาวชนขาดโอกาสก้าวหน้าและต้องเผชิญกับอัตราการทำงานที่สูงขึ้น โดยเฉพาะเยาวชนจากชุมชนชายขอบ เด็ก ๆ ยังไม่ได้รับการยอมรับให้สามารถแสดงความคิดเห็น พิทักษ์สิทธิของตน และยังมีไม่เสรีภาพในการคบหาสมาคมอย่างสมบูรณ์ เด็กและครอบครัวที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่มั่นคง อันเนื่องมาจากการถูกเลือกปฏิบัติ ความยากจน การขาดการศึกษาและโอกาสต่าง ๆ นั้นมีความเปราะบางมากขึ้นต่อผลกระทบจากทั้งภัยธรรมชาติและภัยจากน้ำมือมนุษย์ อีกทั้งโควิด-19 ก็ยังสร้างแรงกดดันต่อครอบครัวที่ไม่ได้รับสวัสดิการสังคม ขาดโอกาสในการจ้างงาน และขาดสาธารณูปโภคพื้นฐาน (ที่อยู่อาศัยที่ดีพอและปลอดภัย/อินเทอร์เน็ต) ให้ต้องเผชิญกับภาวะวิกฤตที่ส่งผลเสียร้ายแรงต่อสวัสดิภาพของเด็ก

ความมุ่งมั่นและงานของเรา

วิสัยทัศน์ของเรา: สร้างให้โลกนี้เป็นที่ ๆ เด็กทุกคนได้รับสิทธิในการอยู่รอด การคุ้มครอง การพัฒนาและการยอมรับ

ภารกิจของเรา: สร้างแรงบันดาลใจในการหาวิธีใหม่ที่ดีที่โลกจะปฏิบัติต่อเด็ก ๆ เพื่อให้ชีวิตของพวกเขาเปลี่ยนแปลงไปได้ในทันทีและอย่างยั่งยืน

เป้าหมายเชิงกลยุทธ์ของเรา 5 ประการสำหรับ พ.ศ. 2565-2567

การศึกษา: เด็กอพยพ ผู้ลี้ภัย และเด็กที่ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งมีความพร้อมในการเรียนและเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพอย่างเสมอภาค ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย คิดบวก และปราศจากความรุนแรง

การคุ้มครองเด็ก: เด็กที่เผชิญกับความเหลื่อมล้ำและการถูกเลือกปฏิบัติมากที่สุด จะได้รับความช่วยเหลือและ การคุ้มครองอย่างเหมาะสม หากมีการให้ความรู้ ปรับปรุงทักษะและทัศนคติของผู้มีบทบาท ในการคุ้มครองเด็ก ผู้ปกครองและครู

เด็กยากจน: เยาวชนที่เผชิญกับความเหลื่อมล้ำและการถูกเลือกปฏิบัติมากที่สุด มีโอกาสและทางเลือกที่ยืดหยุ่นในการเข้าถึงงานที่มีคุณค่าได้

การกำกับดูแลสิทธิเด็ก: เสริมพลังให้กับเด็กทุกคนให้สามารถใช้สิทธิพลเมืองและ เสรีภาพของตนได้อย่างปลอดภัย โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติและความกลัวที่จะถูกลดข้อ

การเตรียมพร้อมและรับมือเหตุฉุกเฉิน: เด็กและชุมชนของพวกเขาได้รับความช่วยเหลือทันที และฟื้นตัวได้จากผลกระทบจากภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดจากสภาพอากาศและจากน้ำมือมนุษย์ ทั้งแบบฉับพลันและที่ต่อเนื่องระยะยาว

ลำดับความสำคัญในการดำเนินงานของเรา

- เปลี่ยนจากการเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศเป็นมูลนิธิไทยภายใน พ.ศ. 2565 และเพิ่มความพยายามในการระดมทุนระดับประเทศจากส่วนรายได้ใหม่ (องค์กร มูลนิธิเอกชน รายบุคคล) เพื่อมาสนับสนุนงานสำหรับเด็กของเรา
- เปลี่ยนมามุ่งเน้นที่การสนับสนุนให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นโดยส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนสามารถเป็นปากเสียง สนับสนุนและระดมแรงค์ในประเด็นที่มีความสำคัญต่อพวกเขา
- ผนวกเรื่องการเขียนโปรแกรมดิจิทัลลงในส่วนงานหลักของเราโดยร่วมมือกับบริษัทเทคโนโลยีและนวัตกรรม
- สร้างความร่วมมือกับกลุ่มเยาวชนนักเคลื่อนไหว กลุ่มและเครือข่ายองค์กรภาคประชาสังคมด้านสิทธิเด็กในพื้นที่ และภาคเอกชนเพื่อบรรลุผลในวงกว้าง
- ใช้ข้อมูลหลักฐานที่มีคุณภาพและแนวปฏิบัติที่ดีที่สุด อย่างเช่น แนวทางทั่วไปของโปรแกรม องค์กรช่วยเหลือเด็ก ในการโน้มน้าวนโยบายและขั้นตอนของรัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง
- จัดหาบุคลากรที่มากประสบการณ์และกลยุทธ์ที่เหมาะสมเพื่อเป็นปากเป็นเสียงให้กับองค์กร
- จัดหาผู้เชี่ยวชาญทางเทคนิคระดับประเทศในจำนวนที่มากพอเพื่อมาขับเคลื่อนการออกแบบโปรแกรม โน้มน้าว และเป็นผู้นำความร่วมมือเชิงกลยุทธ์

การคุ้มครองเด็ก

ภาพคร่าว ๆ ของประเด็นด้านการคุ้มครองเด็กที่สำคัญ

- 1. การลงโทษเด็กทางร่างกายและการสร้างความอับอาย (PHP)** เป็นการกระทำที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าส่งผลเสียต่อสุขภาพ พัฒนาการ และอนาคตของเด็ก แต่เป็นวิธีลงโทษเด็กที่แพร่หลายในประเทศไทย ในการสำรวจสถานการณ์เด็กและสตรีในประเทศไทย (MICS) พ.ศ. 2562 แสดงรายงานที่เด็กชาย ร้อยละ 60.5 และเด็กหญิง อายุ 1-14 ปี ร้อยละ 54.6 ถูกลงโทษทางวินัยอย่างรุนแรง ในช่วงเดือนที่ผ่านมา โดยมีความแตกต่างกันมากที่สุดในกลุ่มคนจนที่สุด (ร้อยละ 69.6 เทียบกับ ร้อยละ 42.1 ในกลุ่มคนที่รวยที่สุด)¹
จากห้องปฏิบัติการช่วยเหลือเด็กรวบรวมข้อมูลพื้นฐานของการยุติการลงโทษเด็กทางร่างกายและการทำให้อับอายใน พ.ศ. 2560 ในแปดชุมชน มีผู้ปกครองเพียง ร้อยละ 4.2 ที่ไม่ใช้การลงโทษทางร่างกายหรือการทำให้อับอายต่อบุตรหลานของตน
- 2. การดูแลทางเลือกเป็นที่แพร่หลายในประเทศไทย โดยที่เด็ก ร้อยละ 23.5 ไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่** อันเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น ความยากจน การถูกทอดทิ้ง พ่อแม่ต้องย้ายถิ่นเพื่อไปทำงาน ความรุนแรง ความต้องการพิเศษ หรือการที่บิดามารดาไม่สามารถดูแลบุตรของตนได้ (ยูนิเซฟ พ.ศ. 2558) ในบางกรณี เด็กไม่ได้รับการดูแลเท่าที่ควร หรืออาจเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดและถูกเอาเปรียบ
- 3. ความรุนแรงบนพื้นฐานทางเพศและเพศภาวะ (SGBV)** เป็นที่แพร่หลายในประเทศไทย ศูนย์ข้อมูลและข่าวสืบสวนเพื่อสิทธิพลเมืองได้ศึกษาข้อมูลที่รวบรวมจากโรงพยาบาล 662 แห่งใน พ.ศ. 2560 และพบว่ามียุติภัย 9,000 คนเข้ารับการรักษา เนื่องจากการล่วงละเมิดทางร่างกายและทางเพศในช่วงเวลาดังกล่าว² จากบทวิเคราะห์สถานการณ์วัยรุ่นของยูนิเซฟ พ.ศ. 2558-2559 ระบุว่า ร้อยละ 88 ของเหยื่อความรุนแรงทางเพศเป็นเด็กหญิงวัยรุ่นอายุ 10-18 ปีที่มีภรรยาหรือคู่สมรส (สมาชิกในครอบครัว เพื่อน หรือแฟนหนุ่ม) และความรุนแรงมักเกิดขึ้นที่บ้าน แม้ว่าจะถือว่าไม่ค่อยมีเกิดขึ้นกับเด็กผู้ชาย แต่ความรุนแรงทางเพศยังคงเป็น เรื่องต้องห้ามและถูกตีตราทางสังคม
มีรายงานหลายฉบับที่ชี้ให้เห็นถึงความชุกของการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็กชาย ที่เป็นชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์³
- 4. เยาวชนไทยใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และเปิดโอกาสการถูกล่วงละเมิดทางเพศเด็กทางออนไลน์ (OSEC)** และการกลั่นแกล้งทางออนไลน์ก็เป็นแนวโน้มที่กำลังเกิดขึ้นเช่นกัน (ยูนิเซฟ, เอคแพท, แพลน, สุขภาพไทย และดีแทค)
จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าหากไม่มีการควบคุมการใช้ และหรือจำกัดเวลาการใช้แล้วก็น่าจะไปสู่การถูกล่วงละเมิด แสวงประโยชน์ และการก่อพฤติกรรมเสี่ยงได้
- 5. ความรุนแรงในหมู่เพื่อน** ก็ยังคงเป็นเรื่องน่ากังวล – โครงการประเมินผลนักเรียนร่วมกับนานาชาติ (PISA) รายงานว่า ร้อยละ 27 ของนักเรียนในประเทศไทยรายงานว่าถูกรังแกทุกเดือน (มากกว่าค่าเฉลี่ย OECD ร้อยละ 4) – ในขณะที่มหาวิทยาลัยมหิดล รายงานในการศึกษาสำคัญใน พ.ศ. 2558 ว่านักเรียนอายุ 13-20 ปี ที่ระบุว่าเป็น LGBT มากกว่า ร้อยละ 50 ถูกกลั่นแกล้ง ในเดือนที่ผ่านมา⁴

เป้าหมายของเรา: เด็กที่เผชิญกับความเหลื่อมล้ำและการถูกเลือกปฏิบัติมากที่สุดจะได้รับความช่วยเหลือ และการคุ้มครองที่เหมาะสม ผ่านการให้ความรู้ ปรับปรุงทักษะและทัศนคติของผู้มีบทบาทในการคุ้มครองเด็ก ผู้ปกครองและครู

เป้าหมายหลักภายใน พ.ศ. 2567:

- เพื่อฝึกอบรมครูผู้ลี้ภัยและผู้นำนักเรียนจากชุมชนผู้ลี้ภัยและผู้อพยพในประเด็นการสนับสนุนทางสุขภาพจิตและจิตสังคมที่สำคัญ ความรุนแรงบนพื้นฐานทางเพศและเพศภาวะ (รวมถึงความรุนแรงบนพื้นฐาน SOGIESC ด้วย) ขั้นตอนการแจ้งเหตุเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก และเส้นทางการส่งต่อ

- จัดการอบรมเพิ่มพูนทักษะ ความรู้ และให้การสนับสนุนแก่เด็กและเยาวชนจากชุมชนผู้ลี้ภัยและผู้อพยพ เพื่อพัฒนาแนวทางแก้ไข และรณรงค์เพื่อให้เด็กปกป้องตนเองและเด็กอื่น ๆ ที่มีความเสี่ยงถูกล่วงละเมิดทางออนไลน์ในทุกรูปแบบ

- จัดการอบรมเพื่อเพิ่มสมรรถนะให้กับนักสังคมสงเคราะห์ของรัฐบาลและนักสังคมสงเคราะห์และอาสาสมัครขององค์กรภาคประชาสังคมและอาสาสมัครต่าง ๆ ในด้านการจัดการกรณีต่าง ๆ , มาตรฐานการปฐมพยาบาลด้านจิตใจ, การสนับสนุนทางสุขภาพจิตและจิตสังคม และการคุ้มครองเด็กในสถานการณ์ฉุกเฉิน รวมถึงการฝึกปฏิบัติเพื่อนำแนวทางเหล่านี้มาปรับและประยุกต์ใช้ในการปกป้องเด็กที่ได้รับผลกระทบจากความรุนแรง การอพยพและการลี้ภัย

- จัดการรณรงค์ระดับประเทศเป็นเวลา 3 ปี เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เปลี่ยนแปลงนโยบาย/กฎหมาย ทำให้แบรนด์ขององค์กรเป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น และดึงผู้สนับสนุนรายใหม่ มาร่วมสนับสนุนสิทธิเด็กในประเทศไทย

¹ <https://www.unicef.org/thailand/media/5146/file/Multiple%20Indicator%20Cluster%20Survey%202019.pdf> Table PR2.1. p.193

² พบเด็กไทยถูกล่วงละเมิดทางร่างกายรุนแรงปีละ 4.7 แสนคน - ศูนย์ข้อมูลข่าวสืบสวนเพื่อสิทธิพลเมือง (TCU) (tcu.thai.com)

³ ECPAT Thailand, Thailand Institute of Justice, The sexual exploitation of boys in Thailand, 2021

⁴ Sample of 2000 students across Provinces in Thailand. Bangkok: Mahidol University, Plan International Thailand; UNESCO Bangkok, [Bullying targeting secondary school students who are or are perceived to be transgender or same-sex attracted: Types, prevalence, impact, motivation and preventive measures in 5 provinces of Thailand](#), 2014, 91 p.

การศึกษา

ภาพคร่าว ๆ ของประเด็นด้านการศึกษาที่สำคัญ

1. แม้ว่าทบทวนนโยบายการศึกษามีความก้าวหน้าใน พ.ศ. 2563 แต่ยังมีเด็กที่ไม่ได้รับการศึกษา อายุ 3-6 ปี จำนวน 250,000 คน และ อายุ 3-17 ปี 592,396 คน (และตัวเลขเหล่านี้อาจถูกประเมินให้ต่ำกว่าความเป็นจริง) ความยากจนและปัจจัยทางสังคม รวมไปถึงปัญหาของระบบเป็นสาเหตุหลักที่เด็กถูกกีดกันไม่ให้ได้รับการศึกษา⁵
2. เด็กที่ไม่ได้รับการศึกษาจำนวนมากมาจากชุมชนผู้อพยพที่ต้องเผชิญกับอุปสรรคหลายประการในการเข้าถึงการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ และมักต้องอาศัยเรียนเอาจากโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในชุมชนผู้อพยพ อุปสรรคสำคัญคือ ค่าเล่าเรียน ปัญหาด้านภาษา และความกลัวต่อการถูกเลือกปฏิบัติ เด็กที่มีความพิการต้องเผชิญกับความท้าทายมากขึ้นจากการขาดการศึกษาเฉพาะทางอย่างสม่ำเสมอโดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกล เด็กที่เป็นชนกลุ่มน้อยและชาวพื้นเมืองมีปัญหาในการเรียนตามหลักสูตรเพราะภาษาที่สอนไม่ใช่ภาษาแม่ของพวกเขา และขาดการสนับสนุนการเรียนรู้โดยใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองอย่างสม่ำเสมอ
3. สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ปลอดภัยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการศึกษามีคุณภาพ แต่น่าเสียดายที่ในโรงเรียนของประเทศไทยยังคงมีการใช้ความรุนแรงอยู่อย่างแพร่หลายเพราะครูใช้วิธีการควบคุมวินัยที่ไม่ถูกต้อง และยังมีเรื่องการถูกเพื่อนกลั่นแกล้งด้วย โดยนักเรียนที่เป็นกลุ่ม LGBTQI+ เป็นกลุ่มเสี่ยงเป็นพิเศษ
4. การศึกษาปฐมวัยในประเทศไทยมีความแตกต่างกันอย่างมากในแต่ละพื้นที่ บางพื้นที่ของประเทศ มีจำนวนนักเรียนลงทะเบียนเรียนน้อย จึงมีตัวบ่งชี้ที่แสดงให้เห็นได้ว่าเด็กก่อนวัยเรียนมีพัฒนาการที่ล่าช้า ในภาคใต้ตอนล่าง เช่น จังหวัดนราธิวาส มีนักเรียนลงทะเบียนเรียนเพียงร้อยละ 46 เมื่อเทียบกับร้อยละ 85 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยของประเทศ ตามรายงานของสำนักงานมาตรฐานและประเมิน คุณภาพการศึกษาแห่งชาติ (สพช.) ใน พ.ศ. 2558⁶ พบว่าจากการประเมินคุณภาพการศึกษาของศูนย์พัฒนาการเด็กปฐมวัย 548 แห่งใน จังหวัดชายแดนภาคใต้ ประมาณร้อยละ 18 ถือว่ามีคุณภาพต่ำมาก และร้อยละ 61 ผ่านมาตรฐานขั้นต่ำ มีเพียงร้อยละ 23 ที่ได้รับการประเมิน ว่ามีมาตรฐานคุณภาพที่ดี
5. โควิด-19 ได้ตอกย้ำจุดอ่อนของระบบการศึกษาของไทยทั้งในระบบและนอกระบบ ในขณะที่เด็ก ๆ ได้ปรับตัวจากการเรียนรู้ด้วยตนเองที่บ้านไปเป็นการเรียนรู้ออนไลน์ตลอด พ.ศ. 2563-64 แต่เด็กอพยพหลายหมื่นคนที่เรียนอยู่ในศูนย์การเรียนรู้ของผู้ย้ายถิ่นยังไม่ได้กลับเข้าเรียนมาตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. 2563

เป้าหมายของเรา: เด็กอพยพ ผู้ลี้ภัย และเด็กที่ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งมีความพร้อมในการเรียนและเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพอย่างเสมอภาค ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย คิดบวก และปราศจากความรุนแรง

เป้าหมายหลักภายใน พ.ศ. 2567:

- ทำงานร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักเพื่อขยายส่วน **Ready to Learn "การเรียนรู้ภาษาและคณิตศาสตร์แรกเริ่มในศูนย์"** ในจังหวัดนราธิวาส ยะลา และปัตตานี เพื่อรับรองได้ว่าอำนาจการมีส่วนร่วมการดูแลและพัฒนาการเด็กปฐมวัย ที่ทำงานกับเด็กกลุ่มเปราะบางมีทักษะและความรู้ในการสนับสนุนการเรียนรู้และการพัฒนาเด็กปฐมวัยอายุ 4-6 ปี

- รับรองว่าเด็กชายและเด็กหญิงผู้ลี้ภัยทุกคน รวมถึงเด็กพิการที่อาศัยอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัย 9 แห่ง (ประมาณ 18,000 คน) ตามแนวชายแดนเมียนมาร์จะได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่อง แม้จะมีแรงกดดันให้ตัดเงินทุน และแม้ว่าในค่ายผู้ลี้ภัยจะมีข้อจำกัดจากโควิด-19 เป็นระยะ ๆ ก็ตาม

- รับรองว่าครูผู้สอนการศึกษาผู้ลี้ภัยทุกคน (1,200 คน) มีความรู้และทักษะในการส่งเสริมการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย ครอบคลุม และได้รับการคุ้มครอง

ก ข ข ก ต
ข ง จ จ ช

- ร่วมมือกับผู้ย้ายถิ่นผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย - รวมทั้งเด็กและเยาวชน - ในการช่วยกันเพิ่มอัตราการลงทะเบียนให้กับเด็กย้ายถิ่นที่เต็มใจเข้าเรียนในโรงเรียนไทยขึ้นอีกร้อยละ 20 และเพิ่มอัตราความพึงพอใจของผู้ปกครองที่เป็นผู้ย้ายถิ่นและตัวเด็กเองในกระบวนการลงทะเบียนและการปรับตัวสู่สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ใหม่ขึ้นอีกร้อยละ 50 (ปีพื้นฐาน ปลาย พ.ศ. 2565)

- สนับสนุนโรงเรียนในไทยเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาเพื่อป้องกันและให้ร้อยละ 95 ของชุมชนเป้าหมายมีความตระหนักเพิ่มขึ้นในเรื่องนโยบายการศึกษาเพื่อป้องกันและขั้นตอนการลงทะเบียน

การกำกับดูแลสิทธิเด็ก

ภาพคร่าว ๆ ของประเด็นด้านการกำกับดูแลสิทธิเด็กที่สำคัญ

1. ในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา บริบททางการเมืองในประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน เด็กและเยาวชนมีส่วนร่วมอย่างเปิดเผย และมีส่วนร่วมในฟอรัมและเวทีออนไลน์และเวทีสาธารณะ รวมถึงการประท้วงข้างถนนเพื่อประชาธิปไตย และเรียกร้องสิทธิของตน
2. เพื่อตอบโต้การปราบปรามการประท้วงและการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิเด็กและเยาวชน องค์กรระดับนานาชาติและระดับชาติได้เรียกร้องให้ **รัฐบาลเคารพสิทธิของเด็กในการชุมนุมอย่างสงบและสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกของพวกเขา** ที่รวมถึงการประท้วงอย่างสันติที่มีจารีกอยู่ในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (CRC) (ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันไว้ใน พ.ศ. 2535)
3. ประเทศไทยเป็นที่พักพิงของผู้พลพประมาณ 4.9 ล้านคน⁷ (ประมาณร้อยละ 10 ของประชากรทั้งหมด) ผู้ลี้ภัยประมาณ 97,000 คน และบุคคลไร้สัญชาติประมาณ 480,000 คน (UNHCR, พ.ศ. 2564) ประเทศไทยไม่มีกฎหมายที่ชัดเจนในระดับประเทศที่ห้ามการกักตัวเด็กย้ายถิ่น เด็กที่ไม่มีเอกสารแสดงตัวจะขาดสิทธิและไม่ได้รับการคุ้มครองอย่างเต็มที่ เพราะถูกเลือกปฏิบัติต้องเผชิญกับอุปสรรคในการรับบริการขั้นพื้นฐาน และมีความเสี่ยงที่จะถูกกักตัว

เป้าหมายของเรา: ส่งเสริมศักยภาพให้เด็กทุกคนสามารถใช้สิทธิพลเมืองและเสรีภาพของตนได้อย่างปลอดภัย โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติและความกลัวที่จะถูกตอบโต้

เป้าหมายหลักภายใน พ.ศ. 2567:

- ทำงานร่วมกับภาคประชาสังคมเพื่อจัดทำบทวิเคราะห์/จัดทำแผนที่นโยบายและแนวทางปฏิบัติในปัจจุบันเพื่อระบุปัญหา อุปสรรค และช่องโหว่ที่ทำให้เด็กไม่ได้รับสิทธิทางการเมืองและสิทธิพลเมืองของตนอย่างเป็นรูปธรรมและอย่างเต็มที่

- มอบทักษะและทรัพยากรแก่ภาคประชาสังคมเพื่อเป็นปากเสียงสนับสนุนพื้นที่พลเมือง/การเมืองเชิงบวก ขจัดอุปสรรคที่ขัดขวางเสรีภาพในการแสดงออกของเด็ก และเพิ่มขีดความสามารถในการเฝ้าติดตามรัฐบาล

- สนับสนุนเด็ก (เด็กผู้หญิง (ข้ามเพศและตรงเพศ) ร้อยละ 45 และเด็กชาย (ข้ามเพศและตรงเพศ) ร้อยละ 45 และสนับสนุนเด็กนอนไบนารีหรืออัตลักษณ์อื่น ๆ ร้อยละ 10) และองค์กรภาคประชาสังคม / กลุ่มเยาวชนเพื่อนำเอากระบวนการตรวจสอบความรับผิดชอบระดับชาติและระดับนานาชาติมาใช้ประโยชน์ในการเป็นปากเสียงสนับสนุนการแก้ปัญหาสิทธิเด็กที่สำคัญต่อพวกเขามากที่สุด

- ให้การสนับสนุน (เด็กหญิง/ผู้หญิงอย่างน้อยร้อยละ 45 และเด็กชาย/ผู้ชาย ร้อยละ 45) เพื่อให้เยาวชนชายขอบมีทักษะและช่วยเหลือในการรณรงค์และปกป้องตนเอง ช่วยให้พวกเขาสามารถใช้แพลตฟอร์มที่ปลอดภัยขึ้นเพื่อแสดงสิทธิในการแสดงออก การชุมนุม และการเข้าถึงข้อมูล

ความยากจนในเด็ก

ภาพคร่าว ๆ ของประเด็นด้านความยากจนในเด็กที่สำคัญ

1. ประเทศไทยเป็นประเทศที่ขาดความเท่าเทียม ดังที่ "Global Wealth Report and Databook" ซึ่ง Credit Suisse ตีพิมพ์ออกมาเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2561 เผยว่าประเทศไทยมีความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจมากที่สุดในโลก⁸ ใน พ.ศ. 2562 ประชากรร้อยละ 1 ถือครองเงินร้อยละ 50.4 และร้อยละ 10 ถือครองเงินสามในสี่ (ร้อยละ 76.6)⁹ ความเหลื่อมล้ำบ่อนทำลายอนาคตของคนรุ่นต่อไป และจำกัดโอกาสสำหรับเด็กอย่างรุนแรง¹⁰
2. การว่างงานของเยาวชนในประเทศไทยเป็นเรื่องที่น่ากังวลอย่างยิ่ง - จากการสำรวจกำลังแรงงาน พ.ศ. 2561 พบว่า "คนหนุ่มสาวมีอัตราการว่างงานเป็นเกือบเจ็ดเท่าของผู้ใหญ่ [...] การว่างงานในระดับสูง (ร้อยละ 4.87) แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่สร้างความยากลำบากให้แก่เยาวชนเมื่อพวกเขาเข้าสู่ตลาดแรงงาน"
3. ประเทศไทยได้ใช้ความพยายามอย่างมากในการปรับปรุงโครงการฝึกอบรมสายอาชีพเพื่อรองรับการว่างงานของเยาวชน ด้วยการเสนอโอกาสทางการศึกษาทั้งแบบในระบบและนอกระบบและเชื่อมโยงกับภาคเอกชนและภาคอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตามทักษะที่เรียนรู้และความต้องการของตลาดก็ยังไม่ตรงกัน เยาวชน รวมถึงที่ต้องเผชิญกับความเหลื่อมล้ำและการถูกเลือกปฏิบัติมากที่สุด อาจยังขาดทักษะชีวิตและโอกาสที่ปรับมาให้เหมาะสมเพื่อเข้าสู่การทำงานที่มีคุณค่า

เป้าหมายของเรา: เยาวชนที่เผชิญกับความเหลื่อมล้ำและการถูกเลือกปฏิบัติมากที่สุดมีโอกาสและทางเลือกที่ยืดหยุ่นในการเข้าถึงงานที่มีคุณค่าได้

เป้าหมายหลักภายใน พ.ศ. 2567:

- เพิ่มโอกาสการจ้างงานของเยาวชนในกลุ่มเปราะบาง (โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มสตรี) ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยด้วยการจัดการฝึกอบรมทักษะชีวิตที่ถ่ายทอดได้และให้โอกาสในการจ้างงานโดยตรง (ลูกมือฝึกหัด ฝึกงานในอุตสาหกรรม การจ้างงานตนเอง)

- ปรับการฝึกอบรมวิชาชีพในภาคใต้ตอนล่างของประเทศไทยให้ตรงกับทักษะที่ตลาดแรงงานต้องการ ด้วยการสร้างแพลตฟอร์มการทำงานร่วมกันให้กับนายจ้าง ผู้ให้บริการฝึกอบรมสายอาชีพ (VT) และเยาวชน โดยเน้นที่การฝึกอบรมสายอาชีพตามที่ต้องการ และเน้นที่เส้นทางการเข้าสู่ตลาดแรงงานของผู้เข้าร่วมฝึกอบรมสายอาชีพ

- จัดการฝึกอบรมและเสริมสร้างศักยภาพให้กับเจ้าหน้าที่ขององค์กรภาคประชาสังคมในท้องถิ่นและสถาบันฝึกอบรมสายอาชีพเพื่อให้มีแนวทางปฏิบัติที่ครอบคลุมมากขึ้นสำหรับเยาวชนในกลุ่มเปราะบาง (รวมถึงด้านเพศและความพิการ)

- สำรวจโอกาสในการขยายกิจกรรมฝึกอบรมสายอาชีพในปัจจุบันของเราไปสู่ 'การลงทุนที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม' และ/หรือขยายสู่พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่กว้างขึ้น

⁸ UN National Economic and Social Development Council, October 2020, *Socio-Economic Impact Assessment of COVID-19 in Thailand*, page 24.

⁹ Credit Suisse, *Global Wealth Data Book 2019*, October 2019, p. 168.

¹⁰ โอกาสสำหรับเด็ก หมายถึง การเข้าถึงสินค้าและบริการขั้นพื้นฐานในด้านการศึกษา สุขภาพ และโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลที่จะตระหนักถึงศักยภาพของตนในสังคมได้อย่างเต็มที่

การเตรียมพร้อมและการตอบสนองต่อสถานการณ์ฉุกเฉิน

ภาพคร่าว ๆ ของประเด็นหลักด้านการเตรียมพร้อมและการตอบสนองต่อสถานการณ์ฉุกเฉิน

1. แม้ว่าประเทศไทยจะไม่ได้ลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยผู้ลี้ภัย แต่ไทยก็ยังคงเป็นทางผ่านสำหรับผู้หลบหนีความรุนแรงและการประท้วงทางการเมือง ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ชาวเมียนมาร์มากกว่า 200,000 คนได้ลี้ภัยเข้ามาในประเทศไทย หลบหนีความขัดแย้งและความรุนแรงอย่างต่อเนื่องในเมียนมาร์ตะวันออกเฉียงใต้ ปัจจุบันมีผู้ลี้ภัยชาวพม่าที่สำรวจพบ 91,818 คน (ชาย 45,449 คน หญิง 46,369 คน) อาศัยอยู่ในค่าย 9 แห่งตามชายแดนไทย/พม่า ซึ่งเป็นเด็กอายุ 0 ถึง 17 ปี 37,711 คน (UNHCR, มีนาคม พ.ศ. 2564)
2. ประเทศไทยมีโอกาสดังภัยธรรมชาติอันเนื่องมาจากสภาพอากาศที่รุนแรง เช่น น้ำท่วมฉับพลัน ภัยแล้ง ระดับน้ำทะเลสูงขึ้นสูง คลื่นพายุ และดินถล่ม อันส่งผลกระทบต่อสุขภาพ สวัสดิภาพ และความมั่นคงด้านอาหารของชุมชนที่เปราะบาง จากฐานข้อมูล Global International Displacement ของ International Displacement Monitoring Center (IDMC) บันทึกเหตุการณ์ภัยพิบัติในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2551 ถึง 2563 ได้ 95 เหตุการณ์ ซึ่งทำให้มีผู้ต้องพลัดถิ่น (ชั่วคราวและถาวร) 3.2 ล้านคน¹¹
3. คุณภาพอากาศทั่วทั้งภูมิภาคเอเชียยังเป็นปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และส่งผลกระทบต่อสุขภาพของเด็ก เชื่อกันว่าการสัมผัสกับมลพิษทางอากาศส่งผลเสียต่อระบบประสาทและพัฒนาการทางสมองของเด็ก และอาจกระตุ้นให้เกิดโรคหอบหืด มะเร็ง และโรคหลอดเลือดหัวใจด้วย¹² ทั่วทั้งภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประเทศไทยมีค่า PM2.5 เฉลี่ยรายปีอยู่ในอันดับที่ 4 คือระดับ 24.3 ไมโครกรัม/ลบ.ม. ซึ่งเกินค่าสูงสุดที่องค์การอนามัยโลกกำหนดไว้ที่ 10 ไมโครกรัม/ลบ.ม.¹³ การจุดไฟเผาพื้นที่ทางการเกษตร ครุภัณฑ์ยานพาหนะ และการปล่อยมลพิษทางอุตสาหกรรม และการเผาขยะ ล้วนเป็นสาเหตุสำคัญที่เพิ่มระดับ PM2.5 และมลภาวะในอากาศแวดล้อม¹⁴

เป้าหมายของเรา:

เด็กและชุมชนของพวกเขาได้รับความช่วยเหลือทันทีและฟื้นตัวได้จากผลกระทบจากภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดจากสภาพอากาศและจากน้ำมือมนุษย์ทั้งแบบฉับพลันและที่ต่อเนื่องระยะยาว

เป้าหมายหลักภายใน พ.ศ. 2567:

- พัฒนาและทดสอบรูปแบบการตอบสนองฉับพลัน - ให้สอดคล้องกับเทรนด์การระดมทุนสาธารณะ - เพื่อให้สามารถตอบสนองต่อเหตุฉุกเฉินได้อย่างรวดเร็วภายในไม่กี่วันหลังเกิดเหตุ

- ร่วมกับพันธมิตรในพื้นที่มอบโอกาสในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องแก่เด็กที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตจากพม่าที่หลบหนีเข้ามาในประเทศไทยหรือตามแนวชายแดนกับ ภาคตะวันออกเฉียงใต้ของเมียนมาร์จำนวนร้อยละ 25 ถึง 50 ของทั้งหมด โดยจัดให้มีการเรียนรู้ที่บ้านและมีพื้นที่การเรียนรู้ชั่วคราว และได้นำกลุ่ม การศึกษาของ UN มารับรองคุณภาพทางเทคนิคของการศึกษาในสถานการณ์ฉุกเฉิน

- ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตจากพม่าที่หลบหนีเข้ามาในประเทศไทยหรือตามแนวชายแดนภาคตะวันออกเฉียงใต้ของเมียนมาร์จำนวนร้อยละ 25 ถึง 50 ของทั้งหมดให้ได้รับความช่วยเหลือ เพื่อคุ้มครองชีวิต (เช่น การติดตามหาครอบครัวและจัดให้มาอยู่ด้วยกันอีกครั้ง, บริการการจัดการรายกรณีและการเข้าถึงสถานดูแลชั่วคราว โดยประสานงานกับผู้มีบทบาทและเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่น)

- จัดให้มีการศึกษาและฝึกอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมและรับมือเหตุฉุกเฉินแก่ผู้ให้บริการด้านการศึกษาชาติพันธุ์และการศึกษาผู้ย้ายถิ่นในค่ายต่าง ๆ และในจังหวัดตาก และดูแลให้ผู้ดำเนินการเหล่านี้มีแผนรับมือเหตุฉุกเฉินภัยพิบัติทั่วไป (เช่น ไฟไหม้ น้ำท่วม การระบาดของโรค การไหลบ่าของประชากรที่หนีจากความขัดแย้ง/ความรุนแรง)

- ตอบสนองต่อเหตุฉุกเฉินทั้งที่เริ่มเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและซ้ำทั้งหมดในพื้นที่ปฏิบัติการของเรา (และนอกพื้นที่ปฏิบัติการ ตามความจำเป็น) ด้วยการให้ความช่วยเหลือเพื่อคุ้มครองชีวิตที่ลดช่องโหว่ในงานบรรเทาทุกข์ รวมถึงการเน้นหลัก ๆ ที่การคุ้มครองเด็ก

¹¹ <https://www.internal-displacement.org/database/displacement-data>

¹² WHO, More than 90% of the world's children breathe toxic air every day, 2018, <https://www.who.int/news/item/29-10-2018-more-than-90-of-the-worlds-children-breathe-toxic-air- every-day>

¹³ IQAir, World Air Quality Report (2019) ดูได้ที่: <https://www.greenpeace.org/static/planet4-thailand-stateless/2020/02/91ab34b8-2019-world-air-report.pdf> ¹⁴ UNESCAP, Deciphering Black Box Air Pollution Data (2021), IQAir, World Air Quality Report (2019); WHO, Myanmar Newsletter special (2019). ดูได้ที่: [https://www.who.int/docs/default-source/searo/myanmar/air-pollution-\(9-may-2019\).pdf?sfvrsn=d43c20b4_0](https://www.who.int/docs/default-source/searo/myanmar/air-pollution-(9-may-2019).pdf?sfvrsn=d43c20b4_0)

เกี่ยวกับเรา

ภาพรวมผลงานและความเป็นมาของเราในประเทศไทย

องค์การช่วยเหลือเด็ก (Save the Children) ก่อตั้งขึ้นใน พ.ศ. 2462 และต่อมาไม่นานก็กลายเป็นขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเด็กระดับโลกรายแรก องค์การช่วยเหลือเด็กดำเนินกิจการในประเทศไทยมาตั้งแต่ พ.ศ. 2522 โดยมุ่งมั่นที่จะบรรลุความสำเร็จในระยะยาวด้วยการเปลี่ยนวิถีที่โลกปฏิบัติต่อเด็ก โดยเฉพาะด้านการศึกษา การคุ้มครองเด็ก สิทธิเด็ก ความปลอดภัย สุขภาพ และโภชนาการ เมื่อใดก็ตามที่เกิดภาวะวิกฤต องค์การช่วยเหลือเด็กพร้อมที่จะตอบสนองต่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุดทันที ตั้งแต่ พ.ศ. 2563 เราได้รับมือกับ วิกฤตการระบาดใหญ่ของโควิด-19 โดยเน้นให้ความช่วยเหลือ แก่จังหวัด ชายแดนภาคใต้ (ยะลา ปัตตานี นราธิวาส) และชายแดนที่ติดกับเมียนมาร์ (ตาก หนอง และค่ายผู้ลี้ภัย 9 แห่งที่ชายแดนไทย-พม่า) ใน พ.ศ. 2564

เรายังได้ช่วยเหลือครอบครัวและเด็ก ๆ ที่ชายแดนไทย-เมียนมาร์ผู้พลัดถิ่นจากวิกฤตการณ์ในเมียนมาร์ และให้ความช่วยเหลือชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากอุทกภัยในจังหวัดยะลาด้วย ใน พ.ศ. 2563 องค์การเข้าถึงผู้ประสบภัยโดยตรง 102,240 คน ซึ่งเป็นเด็ก 57,559 คน (เด็กผู้หญิง 29,327 คน เด็กผู้ชาย 28,032 คน) และผู้ใหญ่ 44,881 คน (ผู้หญิง 24,048 คน ผู้ชาย 20,833 คน)

การดำเนินงานและการทำงานร่วมกับพันธมิตรของเรา

ปัจจุบันองค์การช่วยเหลือเด็กปฏิบัติงานใน 14 จังหวัด และมีสำนักงานในกรุงเทพฯ ปัตตานี (ใต้) และแม่สอด (ภาคตะวันตกเฉียงเหนือ) เราเชื่อว่าการทำงานร่วมกับหน่วยงานเพื่อเด็กและหน่วยงานด้านสิทธิเด็กที่หลากหลาย เราจะสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนมากขึ้นสำหรับเด็ก ๆ ในประเทศไทย เครือข่ายพันธมิตรของเราประกอบด้วยองค์กรภาคประชาสังคม (CSO) มากกว่า 25 องค์กร และองค์กรนอกภาครัฐระหว่างประเทศ กลุ่มและเครือข่ายเยาวชน รัฐบาลไทย สถาบันวิจัยและมหาวิทยาลัย ตลอดจนหน่วยงานของสหประชาชาติ เรามุ่งมั่นสานความสัมพันธ์อันดีกับผู้บริจาคทั้งทางสถาบันและเอกชนของเรา ให้มากขึ้นไปกับการลงทุนทางการเงินในโครงการที่พวกเขาให้ทุนด้วยการชักชวนให้มีส่วนร่วม ประสานงานด้านเทคนิค ร่วมกันเป็นปากเสียงสนับสนุน และทำโครงการริเริ่มเพื่อความตระหนักรู้เรื่องสิทธิเด็ก

พันธมิตรที่ร่วมดำเนินการใน พ.ศ. 2564

- ACTED
- มูลนิธิแอตเวนตีสเพื่อการพัฒนาและบรรเทาทุกข์ (ADRA Thailand)
- สมาคมเด็กและเยาวชนเพื่อสันติภาพชายแดนใต้
- มูลนิธิการศึกษาประยุกต์แสง
- ศูนย์ประสานงานวิชาการให้ความช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากความไม่สงบจังหวัดชายแดนภาคใต้ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์
- มูลนิธิโรงเรียนวารสารศาสตร์ภาคใต้เพื่อการพัฒนาเด็ก
- มูลนิธิช่วยไร้พรมแดน
- องค์กรมูลนิธิสิทธิมนุษยชนและการพัฒนา
- องค์การเยสส์อดสงเคราะห์ผู้ลี้ภัย
- คณะกรรมการด้านการศึกษาของผู้ลี้ภัยชาวกะเหรี่ยง
- กลุ่มกะเหรี่ยงไทย
- องค์กรสตรีกะเหรี่ยง
- มหาวิทยาลัยมหิดล
- สมาคมประชาสังคมนราธิวาส
- เครือข่ายสตรีต่อต้านความรุนแรงในภาคใต้
- มูลนิธิชุมชนตาราเพื่อสิทธิมนุษยชนและการพัฒนา
- มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- อาสาสมัครสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- ทีชเชอร์โฟกัส
- มูลนิธิศูนย์ประสานงานตาดักจังหวัดชายแดนภาคใต้
- เตอะลูกเกอร์
- สำนักการศึกษาค่าย
- มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา